

Saša Nový

Nárok
na lásku

NÁROK NA LÁSKU

Saša Nový

NÁROK NA LÁSKU

1 - Martina

Proč vůbec znovu začínat? Stále dokola?

Pocit beznaděje a nechuť do dalšího života, která pojednou zmizí a je vystřídána štěstím a radostí, kdy už si člověk myslí, že je to napořád. A je trvalé a tolik vytoužené. Štěstí a radost, obojí vykoupené mnoha slzami a litry vypitého vína.

Jenže, jak je to vše bláhové. Ve chvíli, kdy to člověk nejméně čeká, přichází dýka, vražená do zad. Nepřichází naráz. Už delší dobu řeže, škrábe, ale člověk ji nevnímá. Nebo spíše nechce. Ten pocit štěstí a radosti jsou natolik vytoužené a vyplakané, že člověk ani nechce cítit to ostří, které zraňuje už delší dobu. Nakonec tomu stejně neunikne. Ostří projede a vždy zasáhne. Přesně, neomylně, ale o to bolestivěji.

Najednou se rozsvítil displej telefonu a ozvalo se dvojí zapípání. Neklamné znamení, že přišla textovka. Petr se ani nenamáhal podívat se na stůl, kam mobilní telefon položil.

Ležel nahý, tak jak na svět přišel, na nerozestlaném gauči a nepřítomně koukal do stropu, po kterém se honily světlo a stín. Podle toho, jak se mihotal plamínek svíčky. Do toho se pokojem linuly melancholické tóny magické flétny z cédečka.

Jediné, co Petra čas od času donutilo se pohnout, byla chuť na další, již nepočítaný doušek vína a touha po další cigaretě. Ležel tam

už mírně přio opilý, společně se svými myšlenkami.

„Proč vůbec znovu začínat?“ povzdechl si Petr, slzy měl na krajíčku, a když dopil zbytek vína ze skleničky, zapálil si další cigaretu. V té chvíli dohrálo cédečko.

Petr ho tedy vyměnil za jiné, a když už stál, vzal prázdnou skleničku a vyšel z pokoje. Z předsíně, kam vešel, chtěl vejít do jejího pokoje, ale ještě dříve, si odskočil na záchod. Potom prošel přes její pokoj do kuchyně, kde si dolil další sklenku. Když se vrátil zpět k sobě, zavřel za sebou dveře a pro jistotu se o ně opřel ještě zády. Bylo to zbytečné, nikdo za ním nešel, byl doma sám.

Ale jeho pokoj, plný směsice kouře z cigaret, vůně z vonných tyčinek a tónů z právě přehrávaného cédečka, to bylo jeho království. Tady se utápěl se svou hořkostí, vnitřní bolestí, nenávistí i touhou zároveň, do mnoha doušek vína.

„Chlastem nic nespraviš, jen se zničíš,“ slyšel v duchu její slova.

Ta slova mu zněla jen v jeho mysli, ale slychával je tak často, že už se mu vryla nerasmazatelně do paměti. Byla to slova plná bolesti i strachu zároveň. Byla to slova plná bezmocnosti i pravdy. Těmi slovy mu Martina dávala najevo, jak se o něho bojí.

A právě ta pravda ho tolik pobuřovala. Byla to její slova, která v poslední době opakovala mnohokrát, ale zbytečně. Přesto mu to připomínala se stále větším vztekem a obavou. Petr věděl, že ho má ráda, a on miloval ji. Svým způsobem.

Byla to jiná láska, než po které toužila, a kterou by si zasloužila. Ale tu ji Petr dát nemohl, i kdyby chtěl. Ona to věděla, a přesto ho měla stále ráda. Sice už jinak, než když se poznali, ale láska to byla

stále. Věděl to, a dokonce ho to i mrzelo. Ale jeho bolest a vnitřní zmatek, byli silnější. Proto se stále víc a víc, uzavíral do své samoty.

Proto i tolik pil. Pomáhalo mu to zapomenout. Vlastně ani ne zapomenout, ale spíše přežívat. Pomáhalo mu to se vyplakat a zároveň otupět. Bylo to sice primitivní, ale zároveň jediné, co momentálně chtěl a dokázal.

Odlepil se od dveří a mírně nejistým krokem došel ke gauči. Skleničku, ze které se napil, postavil na stůl a znovu si zapálil. Potom se natáhl na sedačku a vzal mobil do ruky. Neudělal to cíleně. Byl to spíše zvyk z doby, kdy netrpělivě čekal na každou textovku od Pavla. V té době nešel bez svého telefonu ani na záchod. Byla to posedlost, ale to mu bylo jedno. Byl zamilovaný a tehdy měl pocit, že našel svou lásku.

Lásku tolik vytouženou i vyplakanou. Až si z něho Martina dělala legraci. Ve skutečnosti však byla ráda, že se konečně přestal užírat a trápit. Byla šťastná s ním, a tu lásku mu ze srdce přála.

Bylo to v době, kdy mu už odpustila ty promarněné čtyři roky života, které mu zbytečně obětovala. V té době už věděla, že on jí nikdy nemůže milovat, tak jak by si přála.

Celé to štěstí, jeho lásku, prožívala s ním. Bohužel s ním prožívala i ta období, kdy kolem něho začínal kroužit ten ostrý nůž, ale který Petr nechtěl vnímat. Ona to tušila již delší dobu, a taky se ho snažila varovat. Ale bezvysledně. On v té době miloval. A ona mu nechtěla ublížit dříve, než ho to stejně neminulo. Proto tu byla, když ten nůž zasáhl naplno. Hodně to bolelo, ale ona tu byla s ním, aby tu ránu rychle ošetřila a trochu mu ulevila.

Ten nůž, zvaný konec, rozchod nebo kopačky, zasáhl přesně na silvestra. Týden od Pavlovy poslední návštěvy. Ten den, asi dvě hodiny před silvestrovskou půlnocí, dvakrát zapípal jeho mobilní telefon, a strohá, ale krutá textovka ukončila vše hezké. Věděla, že to přijde. Pavel se jí od začátku nezamlouval. Něco jí na něm vadilo, ale Petr byl hluchý a slepý.

Petr típl zbytek cigarety, ale hned si zapálil další. Potom se natáhl na sedačku a otevřel přijatou textovou zprávu.

„Ahoj Petre. Jmenuju se Nick a dekuju za krasny inzerat, na který s nadeji odpovidam. Pokud je to stale aktualni, budu rad, když se ozves. Nick.“

Petr si textovku přečetl znovu. Zprvu to moc nechápal. Bylo jasné, že je to odpověď na některý, z jeho inzerátů.

Ale na který? Podal si jich několik, ale poslední, už před delší dobou. Bylo to těsně předtím, než se seznámil s Pavlem. Od té doby pro něj přestaly být všechny odpovědi zajímavé.

Najednou nevěděl, co má dělat? Po pravdě nebyl ani připraven na další seznámení. Báł se toho, jak to dopadne. Přesto však toužil po lásce a někom, koho by mohl milovat.

Pořádně se znovu napil vína a zapálil si další cigaretu. Ani si neuvědomil, že v popelníku mu ještě jedna hoří. Posadil se tak, že si nohy natáhl na protější křeslo, zády se opřel o zadní stěnu sedačky a začal přemýšlet.

Opravdu nevěděl, co má dělat? Sice toužil po lásce a někoho milovat, ale zároveň se šíleně báł dalšího zklamání. Měl obavy z toho, že v sobě nedokáže najít dost odvahy, aby znovu podstoupil

ten nekonečný maratón seznamování. Tušil, že to sice chce, ale zároveň z toho měl hrozný strach.

Ta nejistota, jestli ten neznámý, je ten pravý, jestli se budou jeden druhému líbit? Zda ten případný vztah, bude mít nějakou perspektivu, jestli tomu druhému nejde jen o postel? A spousta dalších ALE. Tisíce otázek, ale ani jedna pořádná odpověď.

Petr, i když byl v celku dost ješitný, neměl nějak přehnané iluze o svém fyzičnu. Věděl, že není jeden z těch hezounků, z různých časopisů pro gaye. Taky třícítka na krku z něho už nesmazatelně udělala, alespoň, co se věku týče, mladého muže se střední postavou a ubývajícími vlasy. Proto chodil s vyholenou hlavou.

Hledal víc než jen lásku na jednu noc. Ne, že by nestál o sex, ten velice miloval, ale on k tomu hledal i lásku. Sám ji měl na rozdávání, ale zároveň ji požadoval.

„Ahojky zlatko. Jak se vede?“ ozvalo se za jeho zády. Polekaně se otočil. Ve dveřích do svého pokoje spatřil Martinu.

„Ahoj, celkem to jde,“ pokusil se o úsměv, když se vzpamatoval z leknutí. Zvedl se a šel ji přivítat přátelským polibkem.

Ona mu ho vrátila a mile se usmála. Neodpustila si však vyčítavý pohled. Hned poznala, že se zase opíjí a užírá. Za ty roky společného života ho znala. Petr však dělal, že ten pohled nevidí. Přátelsky ji objal a odvedl ke gauči.

„Jak bylo v práci?“ zeptal se a podal ji zapálenou cigaretu.

„Celkem dobře. Ale koukám, že ty ses taky nenudil,“ neodpustila si malé rýpnutí.

„Nebudeme to, Martí, rozebírat?“ požádal ji smutně. „Máš hlad?“

„Díky nemám, ale dala bych si kávé,“ povzdechla si Martina.

Petr se zvedl a odběhl do kuchyně. Ani jednomu z nich nevadila jeho nahota. On se před ní nestyděl a Martina to považovala za normální. Oba tu byly doma a věděla, že Petr si takhle nejlépe odpočine a uleví. Navíc spolu žili skoro čtyři roky jako partneři, a to až do doby, než se jí Petr přiznal, že je gay.

Každý by čekal, že ho za to bude nenávidět, ale pro ni to byla úleva. Vždycky ho milovala, ale poslední dobou to neklapalo. A ona brala ty jeho útěky do sebe, jako svoji chybu. Věděla, že on ji má taky rád a potom, co se jí přiznal, si tím byla jistá.

Navíc si asi dokázala představit, jak se musel cítit a trápit celou tu dobu. Proto mu nikdy nevyčetla, ty ztracené roky života. Od té doby byli nejlepší přátelé. Bylo to přátelství, které okolí nechápal, ale jim to nevadilo. Oni věděli své.

„Tady je jedna kávička,“ volal Petr už od dveří, a když došel k sedací soupravě, postavil před Martinu kromě šálku s kávou i skleničku s vínem. Měl radost, že ji vidí.

„Co je nového?“ zeptala se Martina, když viděla, že Petr opět upadá do své trudomyslné nálady.

„Celkem nic. V práci všechno při starém. Jen jsem dostal textovkou, odpověď na nějaký svůj inzerát.“

„No to je skvělý,“ zaradovala se Martina upřímně, „kdo to je?“ Ani se neptala, o jaký inzerát jde. Věděla, že Petr jiné, než seznamovací inzeráty nikdy nepodával.

„Já nevím,“ pokrčil Petr rameny. „Je to nějaký Nick.“

„A už jsi mu alespoň volal? Nebo napsal?“

„Ještě ne. Když já nev...“

„Co nevíš?“ skočila mu Martina do řeči.

„Nevím, jestli to má cenu? Zase čekat na další zklamání,“ povzdechl si Petr.

„Nech už toho!“ okřikla ho. Cítila, že se zase začíná litovat. Ale chtěla, aby se konečně už postavil na nohy a začal se sebou něco dělat. Ta jeho sebedestrukční nálada trvala už dlouho. Od rozchodu s Pavlem.

„Jestli opravdu hledáš to, kvůli čemu se tady permanentně opíjíš a užíváš, tak neváhej. Člověk musí nejen o věcech mluvit, ale taky pro to něco udělat. Takže jestli opravdu toužíš po lásce, jak stále tvrdíš, tak mu koukej zavolat, nebo napsat.“

„Já vím,“ povzdechl si Petr. „Jenže, co když to zase nebude ten pravý? Zase ta nejistota, ten strach a...“

„Sakra!“ vylítla našťvaně Martina, „co tedy vlastně doopravdy chceš, do prdele?! Já vím, že to bolí, ale samo to nepřejde. Musíš pro to taky něco udělat ty sám. A ne tady jen sedět, chlastat a litovat se.“

Petr poznal, že je Martina, opravdu našťvaná. Cítil to stejně. Ale, co si nechtěl přiznat, bylo, že má vlastně pravdu. Choval se jako zbabělec.

„No tak, prcku, nečerti se. Já si opravdu chci někoho najít a slibuji, že tomu Nickovi napíšu. Pak ti řeknu, co a jak,“ snažil se ji uklidnit.

„To jsem zvědavá? Víš, že ti ráda pomůžu. Alespoň tedy podle svých možností, ale musím vidět, že pro to něco děláš i ty!“

Petr si sice ještě nebyl úplně jistý, jak to udělá, ale nechtěl

Martinu víc dráždit. Jediné, co jí mohl slíbit, že se dotyčnému ozve. Kdy, sám sice ještě nevěděl, ale to teď nechtěl řešit. Podle jeho mínění na to bylo času dost. Proto raději převedl řeč na jiné téma a začal se s Martinou bavit o psech, které měla tak ráda.

2 - Nick

Konečně našel Petr volné kupé. A kuřácké. Ani nečekal tolik štěstí najednou. Vlak byl sice poloprázdný, ale v každém kupé někdo seděl. A když bylo někde náhodou volno, byl to zase nekuřácký oddíl.

Petr si sundal bundu, pověsil ji na věšák, a když si z batohu vyndal Nový zákon, cigarety a sluchátka, hodil tašku do police, nad sebou. Potom sebou praštil do sedačky u okna ve směru jízdy. Z čela si musel otřít pot a pořádně se vydýchat. Měl to na poslední chvíli. Vlak se rozjel. Konečně.

Čekali ho sice čtyři hodiny jízdy, ale Petrovi to nevadilo. Miloval dlouhé cesty vlakem. Mělo to pro něho zvláštní kouzlo. Vždy, když takto sedl do vlaku, mohl si zapálit a poslouchat pěknou hudbu, měl pocit volnosti. Dnes navíc jel za někým, na koho se těšil a koho měl rád.

Tedy měl rád? Petr se do Nicka opravdu miloval a po dlouhé době měl zase pocit, že našel člověka, kterého hledal, lásku, po které toužil. Znali se už dva měsíce a zatím neměl sebemenší důvod o tom pochybovat.

Mělo to však jediné ALE. Zatím se nikdy osobně nesetkali a znali se pouze po telefonu a fotek. Už skoro dva měsíce si psali textovky a trávili spolu spousty hodin voláním. Věděli jeden o druhém snad

všechno. Doposud však nebyla možnost k osobnímu setkání. Petr o to sice hodně stál, ale stále jim to nevycházelo.

Od toho večera, kdy Petr dostal od Nicka odpověď na svůj inzerát, se věci začali rychle odvíjet znovu od začátku. Petr pomalu začal nacházet nový smysl života, začínal opět věřit na lásku a začínal mít radost z každé nové věci kolem sebe. I z té sebemenší maličkosti.

Stále méně, se opakovaly ty jeho večerní, opilecké dýchánky, až je přestal provozovat úplně. Petr si musel přiznat, že při každé vzpomínce na Nicka se mu naplňovalo srdce láskou a štěstím. A často se stávalo, že ho to i vzrušilo.

Vlak vyjel z města. Petr si zapálil cigaretu, zul si boty, nohy natáhl na protější sedadlo a vzal do ruky Nový zákon. Ani nekoukal, kde ji otevře, jen ji namátkou rozevřel. Povedlo se mu to na evangeliu svatého Matouše. Začal číst. Nejvíce ho zaujala kapitola devatenáctá, verš dvanáctý.

Petr sice nebyl klasický věřící, přesto často hledal v bibli odpovědi na spoustu otázek. Zajímalo ho třeba, zda ho dokáže Bůh přijmout i s jeho odlišným sexuálním zaměřením. To, že byl na kluky, věděl samozřejmě už dávno, a smířil se s tím. A potom, co se přiznal i Martině, hodně se mu ulevilo. Vůbec z toho neměl špatné svědomí. Stále však hledal odpověď na to, zda ho takto bere i Bůh, a zda má vůbec právo se k němu obracet? Petr věřil, že ano, a dokonce si byl jistý, že našel na tuto otázku několikrát v bibli odpověď. Jednou z nich byl i onen uvedený verš.

Petr nechodil do kostela, ani ke zpovědi. Cestu k Bohu si našel teprve nedávno a věřil, že i další komunikaci s Pánem, dokáže bez

církve, které nevěřil. Věřil v Boha a věřil v bibli, která mu měla ukazovat cestu k Bohu, i v životě.

Venku se už stmívalo, když Petr usoudil, že by se měl blížit ke svému cíli. Nervozita v něm rostla. Pokud vlak nenabral zpoždění, měl by za patnáct minut dorazit do města, ve kterém bydlel člověk, kterého měl rád a na kterého se hrozně těšil.

Petr si začal balit svoje věci. S potěšením konstatoval, že celou cestu trávil v kupé sám. A to mu nebylo vůbec proti mysli. Jediné, co by mu nevadilo, kdyby se s ním v kupé nacházel nějaký pěkný kluk. I když ho ta představa potěšila, hned se zastyděl. Jede prvně za někým, koho má rád, a už myslí na jiné.

Vlak měl zhruba deset minut zpoždění, což podle Petra, který tak často cestoval, nebylo až tak hrozné. Proto, když vlak zastavil ve stanici, Petr s úsměvem na rtech vystoupil. Nick na něho měl čekat ve vestibulu nádražní haly. I když se znali pouze po telefonu, Petr ho poznal na první pohled. Nick však Petra propásl. Nebylo se taky čemu divit. Petr šel v zajetí davu lidí, kteří se hnali ven z nádraží.

Když Petr míjel Nicka, který stál u pokladny, nešel k němu, ale vyšel ven z haly. Sám najednou nevěděl, proč to dělá? Petr navenek, tak sebejistý, najednou zpanikařil a nenašel odvahu se k němu přihlásit.

Přitom se mu Nick líbil. Byl menší, štíhlé postavy, ale nejzajímavější na něm byla jeho tvář. Nick vypadal jako nějaký mexický indián. Snědá pleť, mírně orlí nos a ostré rysy. Celý ten dojem umocňovaly dlouhé černé vlasy.

Petr se nadýchal čerstvého vzduchu, nadhodil si tašku, ve které

měl své věci a vrátil se zpět do nádražní haly. Nick stál stále na stejném místě a netrpělivě, mezi zbytky opozdilých cestujících, vyhlížel Petra.

„Ahoj Nicku,“ pozdravil Petr, když k němu došel. Snažil se tvářit suverénně, ale nervozitou nemohl ani polknout.

„Ahoj,“ usmál se Nick a podal mu ruku. I na něm bylo vidět, že je nervózní.

Celé ty dva měsíce jejich známosti, byly najednou minulostí. Teď to spíše vypadalo na setkání dvou kluků, kteří se chtějí seznámit a nic o sobě navzájem nevědí. Taky si jeden druhého nenápadně, ale pečlivě prohlíželi a hodnotili.

„Jaká byla cesta?“ zeptal se po chvíli Nick. Možná ho to opravdu i zajímalo, ale hlavně chtěl přerušit to trapné ticho a mlčení.

„Celkem to šlo,“ nasadil Petr nenucený výraz. „Vlak byl prázdný, chytil jsem kuřák a ani jsme neměli žádné velké zpoždění. Jen jsem celý upocený.“

„Tak půjdeme ke mně domů, tam se vysprchuješ,“ nabídl mu Nick a vydal se z nádraží, následován Petrem.

Ten se cítil nesvůj. Hlavně z toho důvodu, že nevěděl, jak si u Nicka stojí. A to ho znervózňovalo. Jemu se ten kluk opravdu líbil.

Cestou k Nickovi domů, toho moc nenamluvili. Jednak bylo všude kolem spousta lidí, a to jak na zastávce, tak i v tramvaji. Navíc tam sehrála svojí roli nervozita, a tudíž ani jeden z nich nevěděl kde začít. Až na pár obecných frází, v podstatě mlčeli.

„Tak tě, Petře, vítám. Někam se posad,“ vyzval ho Nick, když dorazili k němu domů. „Dáš si kávu. Nebo čaj?“

„Díky, ten čaj si dám s chutí,“ přijal Petr nabídku a vešel do pokoje, do kterého ho Nick nasměroval.

Věděl, že Nick bydlí v podnájmu. Byl to klasický panelákový pokoj. U zdi stála starší obývací stěna s televizí a hudební soupravou. Pod okny dvě křesla se stolkem a zbylé dvě zdi lemovaly dvě válendy, rozmístěné do L. Jak se po cestě dozvěděl, tak paní domácí byla pryč, takže byli v bytě sami.

Petr se posadil do jednoho z křesel. I když se stále snažil tvářit sebejistě, uvnitř to v něm nervozitou jen vřelo. Zjistil, že byl tak nervózní, že se mu chvěly i prsty. Aby to nebylo tolik vidět, tak s nimi bubnoval o dřevěné madlo křesla.

„Tady máš ten čaj. Nemáš hlad?“ zeptal se Nick, když před Petra postavil hrnek.

„Nemám, díky. Držím dietu, a tak večer nejím,“ snažil se Petr o žertovný tón. Ve skutečnosti to byla pravda. Během roku a půl zhubl o dvacet kilo. Ještě dalších deset chtěl shodit.

Nick se posadil na válendu u dveří do pokoje. Nesedl si do vedlejšího křesla. Opět nastalo trapné mlčení. Petr měl šílenou chuť na cigaretu, ale věděl, že Nick nekouří. Zbývala možnost sjet dvě patra výtahem do přízemí, ven před barák, ale to se mu nechtělo. Navíc se mu to zdálo i nevhodné.

„Jestli chceš, Petře, tak se můžeš jít osprchovat,“ nabídl mu Nick. Svou nabídkou přerušil, stále trapnější ticho.

„Hm, díky,“ pousmál se Petr. Ale víc, než očista ho teď zajímalo, jak si u Nicka stojí? Znervózňoval ho ten Nickův tajemný, nic neříkající výraz ve tváři.

„Koukám, že jsi zklamaný?“ rozhodl se Petr k rozhodujícímu kroku. A spíše konstatoval, než se ptal.

„Proč myslíš?“ zeptal se Nick s evidentně hraným údivem. Bylo však vidět, že tuší, co se Petrovi honí hlavou.

„Jen tak,“ povzdechl si Petr zklamaně. „Nejsem, Nicku, slepý. Jsi úplně jiný, než jakého tě znám.“

„To se ti jen zdá,“ skoro odsekl Nick, ale ani se na Petra nepodíval.

Toho začalo nepříjemně svírat kolem žaludku. Nepříjemný pocit, který neklamně signalizoval, že se něco děje. Nebyl zase natolik zahleděný sám do sebe, aby nedokázal zhodnotit reálné dění kolem sebe. Proto si dodal odvalu, zvedl se z křesla, a když došel k Nickovi, sedl si před něho do podřepu a podíval se mu do očí.

„Nicku, nejsem blbej.“

„Prosím tě, jak to můžeš posoudit?“ začal se rozčilovat Nick. „Vždyť se dnes vidíme poprvé.“

„To je sice pravda, ale známe se už dva měsíce. Sice jen po telefonu, ale ...“

„Právě, že jen po tom telefonu,“ skočil mu do řeči Nick a chtěl se zvednout z válendy. Ale náhle si uvědomil, že před ním sedí Petr, proto se zase opřel zády o zeď pokoje.

„Ale já jsem ti přeci narovinu říkal, jak vypadám, kdo jsem, co cítím,“ snažil se Petr o smířlivý tón. A to i přesto, že se musel hodně ovládat, aby neřekl něco ostřejšího. Bral však ohledy na to, že tady byl na návštěvě a taky stále doufal, že se na jejich lásce, i když doposud jen po telefonu, se nic nezměnilo.

„Ale jó. Vždyť já nic neříkám,“ pronesl Nick otráveně, s očima upřenýma ke stropu.

Petrovi bylo jasné, že tohle nemá cenu. Jen si zklamaně povzdechl. „No nic, já tě nebudu dál otravovat.“ Zvedl se a došel si ke křeslu pro svoji tašku. Trochu se mu zamotala hlava, jak se prudce postavil, ale snažil se nedat to nijak najevo.

„Co děláš, Petře?“ zeptal se Nick překvapeně, když viděl, že Petr odchází z pokoje. Pochopil, že přestřelil. „Pochop, měl jsem dnes těžký den,“ vysvětloval. Ale ani slůvko nebo náznak omluvy za své chování.

„Fajn, Nicku, já to chápu. Ale já jsem taky celý den neproležel někde na pláži,“ neodpustil si Petr kousavou poznámku. „Celé dopoledne jsem byl v práci a potom jsem se kodrcal čtyři hodiny ve vlaku. A to vše, protože jsem se na tebe těšil. Nakonec zbytečně.“

„Kam jdeš, Petře? Co vyvádíš?“

„To už neřeš,“ odpověděl Petr se špatně zakrývaným zklamáním. Bylo mu jasné, že on se Nickovi nelíbí.

Smůla. Jemu Nick ano, ale neměl náladu, a ani ve zvyku se vnucovat.

„Na tak, Petře, neblbni,“ žádal ho Nick, když viděl, že si Petr obouvá v předsíni boty. Přitom se mu postavil do cesty. „Pochop, jen jsem si tě představoval trochu jinak.“

„V pohodě, máš na to právo. Proto ti přeji, abys brzy našel někoho, kdo bude tvé představy naplňovat.“

„No tak, sakra, už neblbni! Vždyť tu můžeš klidně přespat. O nic nejde. A zítra můžeš odjet domů.“

Petr se na něho znechuceně podíval. Chtěl mu odpovědět něco hodně peprného o sedací části lidského těla, ale nakonec se ovládl. Oblékl si bundu a vyšel bez jakéhokoliv rozloučení z bytu. Ani se nepokoušel přivolat výtah. S očima plnými slz, seběhl po schodech dolů.

3 - Mirek

Na ulici před domem, si Petr zapálil cigaretu, a s výrazem narkomana si vychutnal první šluk. Chvěl se po celém těle a cítil, že srdce mu bije alespoň sto padesáti tepy za minutu. Hřbetem ruky si setřel slzy z očí a pomalu se vydal směrem, kde tušil zastávku tramvaje.

Kdyby nebyl na ulici, a nebylo by mu to trapné, tak by brečel jako malý kluk. Cítil se ponížený a podvedený. Nicka najednou z celého srdce nenáviděl. Byla sice pravda, že za ty dva měsíce, co se znali, se nikdy osobně neviděli. Ale vyměnili si několik fotek. Proto si byl Petr jistý, že Nick neměl právo tvrdit, že si ho představoval jinak. On ho taky poznal na první pohled. Navíc jeden o druhém si toho řekli tolik, že si byl Petr jistý svou láskou k němu. Proto nechápal jeho reakci.

Nějaký šestý smysl dovedl Petra bez problémů, na zastávku tramvaje. A tak, i když byl v tomhle městě poprvé, dostal se za dvacet minut na nádraží. Jenomže to byla první a zároveň poslední pozitivní věc, které se dočkal. V informacích mu řekli, že první vlak jeho směrem, jede až ráno v pět. A teď bylo devět večer.

„Co s načatým večerem?“ pomyslel si Petr sám pro sebe. Stál se zapálenou cigaretou před nádražní budovou a upíjel kapučíno z automatu. Mohl sice jet posledním vlakem do nejbližší uzlové

stanice, ale z ní mu stejně jel první spoj domů, až ráno. A tak bylo jedno, jestli má trávit noc mezi zdejšími bezdomovci, nebo těmi na jiném nádraží. A ani jedna varianta se Petrovi nezamlouvala. Během cesty tramvají na nádraží si všiml, že jede přes centrum města, a tak se tam pěšky vydal. Rozhodl se, že se pokusí najít nějaký hotel, za rozumnou cenu.

Do půlnoci zbývala slabá půldruhá hodina, když Petr ušlapaný, unavený a chvějící se zimou, rezignoval na další hledání hotelu. Ani jeden z hotelů, které cestou našel a navštívil, nešel s cenou za nocleh na jednu noc, pod tisíc korun. A to se mu nechtělo do mizerného vyspání investovat.

Petr stál zrovna v jedné z uliček, nedaleko náměstí, když ho upoutal název jednoho klubu, jehož poutač svítil kousek od něho. Název toho podniku Petrovi něco říkal, ale nemohl si vzpomenout, co? Zády se opřel o zábradlí u silnice a zapálil si. Uvědomil si, že má chuť se něčeho napít. Srdce už mu taky tolik nebušilo. Tedy do chvíle, než si vzpomněl na Nicka. To v sobě cítil kromě smutku i šílenou nenávist.

„No jasně, už vím,“ plácl se Petr rukou do čela. Konečně si vzpomněl, odkud ten název zná. Vždyť to byl jediný gay podnik v tomhle městě. Věděl to z Nickova vyprávění.

Bylo rozhodnuto. Odhodil napůl vykouřenou cigaretu na silnici, a když došel k masivním dveřím klubu, zazvonil na zvonek. Cedula na dveřích hlásala, že jde o privátní klub, kam mají přístup pouze členové klubu. Což Petra neodradilo. Znal to. Byla to vlastně jakási ochrana majitelů před tím, aby do podniku nemuseli pouštět